

De *Postrijder* verschijnt 's avonds, s' dondersdags en s' zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en bij alle postdirecteuren.

Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlijk, 20 centiemen.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centiemen.

De reklamen, per drukregel 25 centiemen.

TONGEREN, DEN 10 JULIJ.

Tijdingen van den oorlog.

De wapenstilstand. — Voorwaarden.

Tot heden is nog maar één feit bestatigd: de vrijwillige afstand van Venetië door Oostenrijk aan Frankrijk; die afstand is vrijwillig gedaan, zelfs zonder de voorwaarden van bemiddeling en wapenstilstand; want Frankrijk heeft zijne tuschenkomst aangeboden met het oog op 't herstel van den vrede. Oostenrijk heeft die tuschenkomst aanvaard.

De fransche tuschenkomst is in grondbeginsel ook aanvaard door den Koning van Pruisen en koning Victor-Emmanuel. Maar om die bemiddeling nuttig te doen zijn, moest er natuurlijker wijze een voorstel tot wapenstilstand worden bijgevoegd, en dit is het voornaamste punt in kwestie, want Frankrijk vraagt geene wapenschorsing voor eenige dagen, om de gesneuvelde te kunnen begraven en de gekwetsten te kunnen vervoeren; maar eenen regelmatigsten stilstand, eenen regelmatige staking der vijandlijkheden.

Men begrijpt zonder moeite dat de overwinnaar den loop zijner zegeprelen niet zal onderbreken dan voor zoo verre men hem de verzekering geve dat de vruchten ervan niet verloren zijn gegaan, ingeval men de wapens zou moeten hernemen.

Hierom vraagt Pruisen de overhandiging der voornaamste oostenrijksche vestingen in Bohemen en de geheele bezitting der lijn van den Noorder ijzerweg tusschen Josephstadt en Königgrätz. De italiaansche regeering vraagt de onmiddellijke ontruiming van 't Venetiaansche koninkrijk door de Oostenrijksche troepen en de overhandiging van twee vestingen des Vierhoeks.

Een Parijzer blad voegt erbij, dat de Pruisische troepen, gedurende den loop der onderhandelingen, de huidige standpunten zouden blijven bezetten, en onderhouden worden ten krste der landen welke zij thans bezetten; dat Oostenrijk noch het aantal zijner troepen, noch zijn krijgsmateriaal zal mogen vermeerderen in Bohemen noch in de Duitse Staten. Een der vestingen van den Vierhoek zou door italiaansche troepen bezet worden.

Om eenen wapenstilstand te sluiten, moest men derhalve eerst te akkoord zijn gekomen op de voornaamste voorwaarden van den vrede. Men kent de overdreven eischen van Pruisen en den overdreven geestdrift der Italianen.

Welnu, de wijziging der duitse Bondsconstitutie, door Pruisen gevraagd, wordt niet alleen verworpen door Oostenrijk, maar ook door Rusland, wiens gevoelen gedeeld wordt door Engeland en Frankrijk. Men ziet derhalve dat er langdurige onderhandelingen, welligt een Europeesch Congres, noodig zullen zijn om al die verschillende moeilijkheden te vereffenen.

Het groote nieuws was gisteren, dat de Koning van Pruisen de bemiddeling van keizer Napoleon aanneemt, doch zich voorbehoudt opzichtsens den wapenstilstand, nopens welke er instructiën zouden gezonden worden.

Wat Italië aangaat, Victor-Emmanuel speelt meer dan ooit den dwazerik. Nu Venetië fransch grondgebied is geworden, zou alle vijandlijkheid moeten ophouden; maar neen! nu precies maakt de koning zich gereed den vierhoek aan te vallen. Hij wil niet *ontvangen*, hij wil *overwinnen* — vooral nu de bajonetten van Oostenrijk zullen wegtrekken!

Hoe zal Frankrijk over dien aanval denken? Louis-Napoleon is precies de man niet om zich door Victor-Emmanuel, die alles hem verschuldigd is, de wet te laten voorschrijven. Reeds heeft de keizer eenen commissaris naar Venetië gezonden, om bezit te nemen van den *cadeau*, dien Frans-Joseph aan Napoleon gedaan heeft.

De afstand van Venetië aan Frankrijk is compleet, zonder andere konditie dan die dat Oostenrijk zijne kanons, geweeren en anderen oorlogsvoorraad zal meenemen. Het schijnt ons wel zeker te zijn, dat Oostenrijk de worsteling zou voortzetten, als Pruisen van geene redelijke voorstellen wil hooren.

In Oostenrijk ziet men vol hoop het leger uit Italië te geneet. Benedek is middelerwijl achter de Elve en op Brunn getrokken; men heeft afgezien van de verdediging van Praag en de keizer heeft verklaard, dat hij den nooijg zijne residentie zal overbrengen naar Pesth, en van

daar eenen oproep doen aan alle zijne volken.

De oorlogsbeweging duurt alzoo voort: doch iets groots is er in eenige dagen niet te verwachten, eene der depeches uit Weenen, gisteren avond ontvangen en megedeeld, zegt het volgende:

« De officiele berichten melden dat de Pruisen zoo zware verliezen geleden hebben, dat zij onbekwaam zijn om binnen de veertien dagen nog groote worstelingen aan te vangen.

« Men verzekert, dat Pruisen, voor de fransche bemiddeling, er reeds toe geneigd was om eenen wapenstilstand van veertien dagen aan te nemen.

« De *Débat* zegt, dat de fransche maarschalk Forey naar het pruisische hoofdkwartier is vertrokken, om over den wapenstilstand te onderhandelen.

Het hoofdkwartier der Pruisen ging, volgens de berichten van gisteren, naar Pardubitz overgeplaat worden. Echter schenen de Oostenrijkers Königgrätz niet te zullen verlaten.

Wij blijven bij onze vrees, dat de algemeene oorlog ons bedreigt. Engeland schijnt echter alles te willen doen om een algemeene botsing te vermijden. Op het banket dat onze koning bijwoonde, heeft M. Disraeli formeel gezegd, dat, ware het noodig, Engeland besloten is te handelen, om den vrede van Europa te handhaven. Die verklaring doelde directelijk op België, in wiens voorspoed Engeland belang heeft.

En brief uit Weenen doet den toestand aldaar als zeer droevig kennen. Menschat, dat er 70,000 Oostenrijkers gevallen, gewond en gevangen genomen zijn. Toch is het volk nog minder moedeloos dan men het denkt. Dag en nacht wordt er gewerkt aan de versterking van Weenen men vormt daarenboren een nieuw leger. Het is verwonderlijk met hoeveel koelen ieder de vrijwilligers opkomen; hoe anderen geld en goed komen brengen om den oorlog tegen den overweldiger te voeren. De keizer zelve en de overwinnaar van Custozza, zullen zich aan 't hoofd van het nieuwe leger stellen. De aartshertog Albrecht heeft een telegram naar den keizer gezonden, en gezegd: « Nog is er niets verloren. In 1809 werd de neblaag van Regensburg opgevolgd door de schoonste viktorie. Vandaag hebben wij hetzelfde vooruitsicht, als het leger en het volk maar geen moed verliezen. »

De neerlaag der Garibaldianen, te Monte-Suello wordt heden bevestigd; zijn leger heeft 500 dooden en gekwetsten verloren. In een' tweeden slag bij Brescia, heeft hij nogmaals 200 man verloren, terwijl de Oostenrijkers maar een verlies van 20 tot 30 gesneuvelde en gekwetsten tellen. Die twee gevechten hebben insgelijks op Oostenrijksch grondgebied plaats gehad. De vrijwilligers bevonden zich reeds op den grooten weg naar Trente, toen zij op eenige oostenrijksche bataillons stielen en terug werden geslagen.

Langiewicz, het befaamde opperhoofd der Poolse revolutie, die zich, even als de oud hongarsche dictator Kossuth, in Italië bevindt, is te laat gekomen om te Brescia dienst te nemen onder de vrijwilligers van Garibaldi.

Overigens zal alle strijd tegen de Oostenrijkers nu van zelfs ophouden in het Venetiaansche. De Oostenrijkers eerbiedigen de standpunten der Italianen, op de Pó door Victor-Emmanuel met zijn leger bezet, en bij dewelken Cialdini met zijne strijdmacht zich gevoegd heeft. Op bevelen uit Weenen, hebben de oostenrijksche troepen hunne standpunten op den Mincio verlaten. Zij begeven zich, zonder gerucht naar Venetië om verder naar Weenen vervoerd te worden.

Het Staatsblad van Florensië geeft maar een verlies van 1,000 gesneuvelde op, in den veldslag van Custozza, waaronder acht-en-zestig officieren!

« Italië wordt gemeld dat Cialdini met een gedeelte van het sabaansch leger over den Pó getrokken is. De Oostenrijkers trekken van hunnen kant tegen Cialdini op. Dit toont genoeg dat de wapenstilstand tot heden in Italië niet in acht genomen wordt.

De *Ost-Deutsche Post* meldt, dat de oostenrijksche minister van oorlog de versterking van 50,000 naaldegeweeren voor het oostenrijksch leger heeft bevolen.

Men levert er 2000 per dag af.

« Een wurtemburgsche staf-officier, heden in Meinigen gekomen, verhaelt dat onze derde legerafdeeling gisteren een levendig gevecht heeft geleverd te Didorf, bij Kuttenuordheim, welk hij heeft bijgewoond. De Beiersche troepen hebben aldaar dapper gevechten, en hun standpunt behouden. De cavalerie der reserve

werd aangetast te Falda, en, door geene infanterie ondersteund zijnde, is zij zonder groote verliezen terug gweken. De telegrafische statie van Lichtenstein en Thuringen wordt nu door pruisische troepen bezet.

Slag van Sadova.

Men leest in een pruisischen brief: De oostenrijksche armee is, zoo als mij zelf door gevangenen genomen oostenrijksche officieren herhaaldelijk verzekerd is, ontmoedig, en de soldaten willen niet meer in het gevecht tegen het alles vernielende vuur der pruisische *Zundnagel-geweeren* treden. Van ene andere zijde wordt echter verzekerd dat de pruisische soldaten algemeen de dapperheid der Oostenrijkers roemen, en voornamelijk die der jagers, die als duivels hebben gevochten. Slechts de Venetianen legden geneigtheid aan den dag om te deserteren. Aan tooneelen, die zelfs den hardvochtigste pijnlijk moesten aandoen, was geen gebrek. Zoo schreef een ooggetuige. « Ik zag gevangen en gewonde officieren grijzen als kinderen omdat zij het verloren hadden. » Vele dorpen stonden in lichtelaaie vlam. Het leger van Benedek trekt ijlings naar Padubutz terug, waar een geretrancheerd kamp moet zijn. Daar zal waarschijnlijk nog een beslissende dag geleverd worden, en dat deze geveerend voor ons zal uitvallen, daaraan twijfelt niemand in ons geheele leger. De koning van Pruisen kan den keizer van Oostenrijk dan te Weenen den vrede voorschrijven.

Afstelling van Benedek.

Augsburg, 7 julij.

De *Augsburger Zeitung* meldt, dat generaal Benedek is afgesteld van het kommandement over het noorderleger.

Verona, 7 julij.

De Italianen hebben Borgoforto verlaten. Vier kompanijen jagers hebben gisteren, nabij het meer Isro, tegen 6000 vrijwilligers gestreden, welke talrijke kanons hadden. De vijand is vijfmaal teruggeslagen met een verlies van 500 man.

De stad Berlijn.

M. Aurélien Scholl, verhaelt ons in de *Presse* als een ondervindigrijk geschiedkundige, eene zeer zonderlinge legende, welke zich vasthecht aan de stichting van de stad Berlijn:

« 't Was op 12 of 13 april van het jaar 1159. De wind deed over de woedende golven van de Spree de toppen buigen van het reusachtigste steeneiken, wier takken zoo stevig zijn als ijzer, alsmede de groengebladerde kruinen van de jonge wilgenboomen.

« Een sterk gebouwd man, een zwaarddrager had zich neerzetzend aan den voet van eenen boom. Op het hoofd had hij eenen muts uit dassenhaar geweven; hij had hooge botten aan, en een jagerswambuis vervaardigd uit aurochsleder. Zijne jachtspies stond tegen den wortel van eenen pijnboom die door den bliksem was neergeweld; voor hem lag de romp van eenen beer, die nog eene dagge in den nek had steken.

« De woongen der wandalen waren langs henen de Spree op palen gebouwd. Eensklaps zag men eene roode vlam schitteren in de verte, dwars door de beukenboomen heen.

« De hutten werden geopend en de wandaalsche visschers zetten zich groepsgewijze in optocht. De jager trok met hen vooruit tot aan den tempel van den Triglaff. Het was een groot batiment, gebouwd bij middel van lange balken, van welke men de schors niet eens had weg genomen. Dit zwaar gebouw was beschermd door een plat dak en overdekt met takken van waterlisch.

« Een onheilvoorspellend licht drong door een gapend luchtgat, en te midden van het dak brandden barsachtige takkeboschen, als eene vuurbaak om den optocht voor te lichten van de wandalen, die langs alle kanten toekwamen.

« In den tempel kriede het reeds van de eeredienst belijders van Triglaff, welke het uitzicht opleverden van scandinavische schimmen of maanspoken.

« Het voorhangsel, welk het achterdeel van den tempel verborg, werd eindelijk weggescheven, en liet een kolossalen menschelijken vorm zien, welke was samengesteld uit stevige takken van wilgenboomen. Dit monsterachtige figuur was doorschijnend als een net. In het hart en de borst waren de kristenen gevangenen opgesloten, welke in de banden der wandalen waren gevallen, gedurende hunne strooptochten in Brandenburg.

« Rond deze treurige slachtoffers waren

busselen strooi en rijsthout op elkander gestapeld. Een der druïden nam een branden stok uit den vuurhaard, stak het vuur aan den voet van monsterachtige figuur, en de vlammen dedden zich spoedig mede aan het rijsthout. De kreten der slachtoffers werden verlicht onder de vreugdekreten der menigte.

« Op dit oogenblik kwam een hond den tempel binnen gelopen, en kwam zich neerwerpen voor de voeten van den jager. De hond werd opgevolgd door eenen liende gewapende mannen.

« De onbekende riep met eene donderende stem:

« — Zoo waar als de gelukzalige Albert, bisschop van Praeg, mijn patroon is, zal ik op de plaats van dezen moordtempel de grondzuilen leggen eener kerk, en ik wil dat al de omstreken zullen bevoond worden door kristenen.

« — Wie zijt gij dan? vroeg een der wandalen.

« — Ik ben Albert van Saksen en Misais, markgraaf van Brandenburg en burggraaf van Erfurth. Mijne leenmannen hebben mij den bijnaam gegeven van *Beer* en ik zal een *kleinen Beer* (Berlijn) ter wereld brengen, opdat hij u zijne nagelen op het gelaat zou kunnen drukken. Mijn Berlijn zal eene sterke stad zijn, en ik zal er eene heilige kapel doen bouwen, welke zal toegewijd zijn aan den heiligen Luitproud, patroon der verdoelde reizigers.

« En het is op deze wijze dat de hoofdstad van Pruisen werd gesticht. »

De Oostenrijksche Aartshertogen.

Het gedrag van de oostenrijksche aartshertogen welke van het oostenrijksche leger deel maken, is inderdaad bewonderenswaardig.

Men spreekt vooral met den grootsten lof van de dapperheid waaraan de aartshertogen Joseph en Wilhelm, welke zich bij het noorderleger bevonden, het bewijs hebben gegeven en die zich in den veldslag van Sadova op eene buitengewone wijze hebben onderscheiden.

De eerstgenoemde vier prinses is broeder van de koningin der Belgen en neef van keizer Frans-Joseph. Hij heeft eene onbeschoortheid getoond, welke de bewondering der soldaten opwekte. Hij heeft gestreden gelijk een leeuw. Er werden drie paerden onder hem geloofd, en de dappere hertog werd aan den arm gekwetst.

De aartshertog Wilhelm, insgelijks neef des Keizers, heeft zeer dapper gevechten. Hij is aan het hoofd gekwetst. Gelukkiglijk zijn de wonden niet gevaarlijk van die heile prinses, welke zoo goed hunne schuld jegens hun vaderland betaald hebben.

Wij zullen niets zeggen van den aartshertog Albrecht, opper bevelhebber over het leger hetwelk in Venetië heeft geopereerd. Onder het opzicht van dapperheid, koelbloedigheid en militaire kunst, heeft hij zich eene schitterende befaamdheid bekomen.

Het is schoon dergelijke voorbeelden van zulke hooge personagien te zien. De soldaat put er eenen nieuwen lever en een nieuwen aandrang tot vaderlandsliefde en dapperheid uit.

Sterfgeval.

Verled in zaterdag is te Tongeren in den ouderdom van 80 jaren overleden M. Cornelis Nardus, oud pastoor van Hems. Zijn plechtige begrafenisdienst heeft verleden maandag om 11 uren plaats gehad in O. L. V. kerk. Een groot getal geestelijken en eene menigte kennissen van stad en omstreken woonde deze droevige plechtigheid bij.

Men schrijft uit Brussel, 9 julij:

De koning en de koningin met een talrijk gevolg zijn dezen morgen om half elf naar Gent vertrokken. Eene schitterende ontvangst is hun in de hoofdstad van Oost-Vlaanderen gedaan geworden.

— Zondag avond ten 6 ure, heeft de eerste afreiding der jagers-relateurs en burgerwachten van Brussel, onder het bevelhebberschap van majoor de T'Har, en ten getalle van 132, haren intrede in Londen gedaan langs de statie van Charing Cross.

Onze landgenooten werden bij hune aankomst met geestdriftige *hurra's* begroet van de menigte, die zich op hunden doortocht verdroog, en door de talrijke kommissie, welke van Wembleden ter hunner ontmoeting gekomen was, werden zij met de grootste broederlijkheid ontvangen.

Onnoodig te zeggen dat de engelsche riflemen zich ter hunner beschikking hebben gesteld, om hun ter verblijf te Londen zoo aangenaam mogelijk te maken; alle maatregelen waren te voren genomen om hun van al het noodige te voorzien.